

Sygn. akt V KK 389/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dorota Rysińska

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Anna Kowal

w sprawie **S. L.**

skazanego z art. 258 § 1 k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 12 lutego 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 4 września 2012 r.,

1. uchyla zaskarżony wyrok w części orzekającej wobec S. L. karę łączną pozbawienia wolności (pkt. 4, 5 i 6) i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P.;

2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P., wyrokiem z dnia 4 września 2012 roku, uznał oskarżonego S. L. za winnego popełnienia:

1) przestępstwa określonego w art. 258 § 1 k.k., za które na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

2) przestępstwa z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i z art. 6 § 2 k.k.s., za które na podstawie art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s., wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 100 zł każda;

3) przestępstwa z art. 86 § 1 i 3 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 i § 6 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., za które na podstawie art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s., wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 100 zł każda.

W dalszej części sentencji orzeczenia Sąd ten:

4) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 39 § 1 i § 2 k.k.s. wymierzone oskarżonemu S. L. kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i wymierzył mu karę łączną roku pozbawienia wolności i 330 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda;

5) na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 41a § 1 i 2 k.k.s. wykonanie orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby;

6) na podstawie art. 73 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 41a § 1 i 2 k.k.s. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się dnia 12 września 2012 r.

Od tego orzeczenia kasację w trybie art. 521 § 1 k.p.k., na korzyść skazanego, w zakresie orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności (pkt. 4, 5, 6 orzeczenia), wniósł Prokurator Generalny, podnosząc zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia prawa karnego materialnego, tj. art. 39 § 1 i 2 k.k.s., poprzez wymierzenie S. L., na podstawie tego przepisu, kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze roku, tj. w granicach przekraczających sumę kar jednostkowych orzeczonych za poszczególne, zbiegające się przestępstwa.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Zgodnie z art. 39 § 2 k.k.s., w razie skazania za zbiegające się przestępstwo skarbowe i przestępstwo określone w innej ustawie karnej, sąd wymierza karę łączną na zasadach określonych w tym Kodeksie. Te natomiast zostały ustanowione w art. 39 § 1 k.k.s., zgodnie z którym: „sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa skarbowe do ich sumy, nie przekraczając jednak 1080 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności”.

W świetle tych unormowań nie może być wątpliwości, że na gruncie realiów procesowych rozpoznawanej sprawy wymiar kary łącznej pozbawienia wolności powinien mieścić się w granicach od 5 miesięcy (wymiar najsurowszej z orzeczonych kar jednostkowych) do 11 miesięcy, albowiem tyle wynosi suma kar orzeczonych za poszczególne zbiegające się przestępstwa w pkt. 1-3 sentencji wyroku (odpowiednio: 5+4+2 miesiące). Z tego względu należy uznać, że orzeczenie kary łącznej roku pozbawienia wolności stanowiło bezpodstawne zawyżenie kary łącznej pozbawienia wolności, jaka mogła zostać wymierzona skazanemu, co implikuje stwierdzenie rażącego naruszenia art. 39 § 1 k.k.s. w zw. z art. 39 § 2 k.k.s., w zakresie zastosowana dyrektywy określającej maksymalny wymiar kary łącznej pozbawienia wolności.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w P. wymierzy S. L. karę łączną w granicach wyznaczonych na płaszczyźnie normatywnej w art. 39 § 1 k.k.s., zaś na gruncie realiów procesowych sprawy limitowanych wymiarem orzeczonych kar jednostkowych.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku, przy czym na podstawie art. 638 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając Skarb Państwa.

